

Vader is zo geweldig sterk en groot . . .

„Ja, dat weten wij niet. Dat weet U. Tenminste, dat zegt oom Freek . . .”
Adrie is een beetje teleurgesteld.

„O . . .” zegt Vader, „hij bedoelt misschien, dat we ’n kalf hebben. Er is een kalf geboren.”

„Wanneer dan, Vader?”

„Vanmorgen.”

„Maar dat wist oom Freek toch niet,” zegt Janus slim. „Het is wat anders, Vader. O, u wéét het. Ik zie het aan uw ogen!”

Nu kijken ze allemaal naar Vader’s ogen. Bruine, lachende ogen, met allemaal kleine rimpeltjes er omheen.

„Stap eerst maar in de boot,” zegt Vader, „dan zal ik eens zien, of ik het me kan herinneren.” Vader legt het geweer in de boot.

„Had u wat geschoten?” vraagt Janus.

„Nee, ik was hier net, toen kwamen jullie al. Jullie was te vroeg. . . . zeker, omdat je zo nieuwsgierig was! Zeg eens . . . kennen jullie veel Kerstversjes?”

„O heden ja . . . allemáál, hè Adrie?” zegt Teuntje. „Alle versjes die de kinderen in het dorp moeten leren voor de Zondagsschool. Van „Sterre van ’tOosten” en „Stille nacht” en van de herdertjes, en . . . nu ja, állemaal.”

„Ik ken ze ook,” vertelde Piet. „Ook állemaal.”

„Vanavond zullen we ze thuis es zingen. En op Kerstfeest ook. . . .” Teuntje keek Vader aan. Had hij nu helemaal dat prettige geheimpje, die verrassing, vergeten?

„Zie je”, zei Vader, „de dominee is gisteren hier geweest. Met de boot van de post. En hij vroeg, of jullie die versjes kenden. En als jullie ze zingen kon, dan mochten jullie óók komen op het Kerstfeest van de Zondagsschool in de Kerk. Niet alleen om te kijken, zoals anders wel eens, maar écht, met de andere kinders.”

„Net alsof we ook bij de Zondagsschool horen?”

„Precies zo. Alleen hebben jullie nu geen verlanglijstje kunnen maken, wat je graag voor cadeautje wil hebben. Maar dominee zou zelf wel wat uitzoeken, dus dat komt wel goed!”

Dat was dus de prettige verrassing! Ze waren er eerst even stil van. Hè, wat zou dát fijn zijn! De kinderen op school hadden het er al zo druk over. Ze waren allemaal op de Zondagsschool, en ze hadden een eigen boekje mee naar huis gekregen met Kerstliedjes, die ze thuis uit het hoofd moesten leren, omdat je in donker, bij de kaarsjes van de boom, toch moeilijk uit een bóekje kon gaan zingen. En een paar weken geleden, hadden ze een briefje mee moeten nemen met drie wensen er op, een soort verlanglijstje. Daarover hadden ze telkens en telkens weer op het schoolplein gepraat met elkander, óók met de Biesboskinderen, die wel even een beetje jaloers waren geweest . . . . Maar Teuntje en Adrie vergaten in de gesprekken over naaidoosjes en boeken haast dat ze zélf geen briefje mee hoefden te nemen, en Janus zei tegen álle jongens dat hij een zakmes kiezen zou, als ’t hem gevraagd werd. Daar kon je fluiten mee snijden van wilgehout, en een wandelstok, en je kon er land-veroveren mee spelen! Een zakmes was volgens hem veel begerenswaardiger dan een postzegelalbum of een auto die je op kon winden. Zo’n auto, daar zat je kleine broertje maar met

z'n vingers an, en Moeke zou zeker zeggen: „Láát 'm nou even, hij is er nou even zoet mee,” en voor je 't wist, was het ding naar de haaien! Terwijl Moeke op het punt van het zakmes wel één lijn met je zou trekken, en slechts waken zou dat Piet of Sjaan er met hun vingers afbleven! Janus wist dat zakmes zó verleidelijk voor te stellen, dat er bovenaan de meeste jongens-lijstjes wel „zakmes” stond, en de auto's en de postzegelalbums boeken en spelen naar het tweede en derde plan verhuisden. Want als je bóvenste wens te duur was, of niet te krijgen, dan namen ze het tweede of het derde . . . . En nu zouden zij ook . . . ! Vader lacht maar, want nu is de roeiboot opeens vol kwetterende stemmen. Ze vragen honderd-uit, ze vertellen Vader van de verlanglijsten en van de programma's, „d'r stond een gekleurde kerstboom op! Zouden wij er óók een krijgen?” Alleen Piet is stil. Piet denkt ook aan het Kerstfeest. Hij is er nog helemaal nooit geweest. Hij heeft nog nóóit in zijn leven een kerstboom gezien, en hij is pas één keer in de kerk geweest, toen Zuske gedoopt werd. En toen hij zelf gedoopt werd ook, maar daar weet hij niets meer van . . . . Piet begint te zingen. Héél zachtjes. Het eerste versje van het kerst-programma. Al gauw zingen ze allemaal mee. Moeke hoort in huis hun stemmen over het wijde water. Ze komt naar buiten. Sjaan en Corry, allebei met een dikke das om, komen mee op klepperende klompjes. Daar staan ze op het steigertje om Moeke heen.

„O Moeke, mijn want is kwijt . . . . en tante Janske . . . .” begint Pieter. Maar de anderen laten hem niet langer aan het woord. En het schijnt ook, dat Moeke die verloren want niet zó vreselijk vindt, als Piet gevreesd heeft. Moeke is even blij als zij allen, met die uitnodiging van dominee. „Als 't nou maar niet gaat vriezen . . . .” zegt ze, terwijl ze met de kinderen naar huis gaat. „Het is koud!”

O, maar het gáát vriezen! 's Morgens, dadelijk als ze aangekleed zijn, gaan ze met elkaar naar het water. Daar staan ze. Er is nog geen ijs in de rivier. Dat gebeurt ook niet zo gauw. Toch weet Janus nog wel, dat hij eens met Vader samen naar het dorp is gelopen, over het ijs. Toen kwam de post ook lopen, en zelfs de dokter is zo bij hen gekomen, want Moeke was toen zo ziek! „Maar toen had het ook wekenlang héél hard gevroren,” troosten ze mekaar. „Al vriest het nu ook door, overmorgen is het al Kerstfeest. Eerste Kerstdag, en dan is het water nog wel open, dan kunnen we wel naar het feest! O Piet, er is toch zo'n práchtige kerstboom in de kerk! Bijna tot het dak! En er hangt een engeltje bovenin en klokjes en zilveren ballen en wel honderd, wel duizend kaarsjes! Dan gaan we zingen en we worden getraceerd door dominees mevrouw en door Betsy van Ome Kees, want die is ook juffrouw op de Zondagsschool. Dat is allemaal zo echt, zo fijn! En terwijl je dan zit te snoepen, gaat dominee vertellen over het kindje in de kribbe . . . . Weet je wel, dat staat op het programma ook: Kerstgeschiedenis. Later komt er ook nog een gewoon verhaal, over kinderen net als wij en soms ook wel over prinsen en prinsessen. Maar het heeft altijd iets met Kerstfeest te maken. Dat is „Vrij Kerstverhaal” op het programma.” Ze staan daar met z'n drietjes alles aan kleine Pieter te vertellen. Zij weten er alles van. Janus is al wel drie keer naar het Kerstfeest in de kerk geweest, en Adrie zelfs al twéé keer. Ze denken niet meer aan de kou, ze zijn warm van plezier, en Janus gooit Piet's éne want een heel eind in de lucht van de pret. Moeke

heeft de tweede want bijna af. Alleen de duim moet ze nog breien. Moeke is helemaal niet boos geweest . . . .

Kijk toch eens . . . . Er drijven al ijsschotsen in het water. En het is zo koud, en het waait ook zo hard. Toch zitten de kinderen in de boot. Vader zal ze brengen. Vader is zo groot en zo verschrikkelijk sterk, Vader kan goed roeien. Ze zijn heel vroeg van huis gegaan, en Moeke heeft ze dik ingepakt. Pieter heeft nu weer twee wanten aan. Hij heeft Moeke's das over zijn pet heen. Die zit vastgeknoopt onder zijn kin. Lekker warm hoor! Straks, als ze in het dorp zijn, dan zal hij die das af doen. Stel je voor, als de jongens uit je klas je zouden zien, met Moeke's das om . . . . Pieter zit te soezen op zijn bankje.

Nu is hij onderweg naar het feest! Nét als de groten. Nét of ze naar school gaan! Maar dat is niet zo . . . . Vanavond komt Vader ze weer halen. Vanavond zal hij weer in zijn eigen bedstee slapen bij Janus en Sjaan. Hij zal wel wat lekkers voor Sjaan bewaren. Fijn, dat hij z'n Zondagse broek aan heeft . . Daar zitten zakken in. Zulke diepe . . . .

„Ik zie de steiger bij Verschoren!” Janus heeft voorin de boot zitten uitkijken.

Ja, nu zien ze hem allemaal. Dat is de steiger waar de boot van Rotterdam aanlegt. Daar is het café van Verschoren, bij de haven. Ze verhuren er roeiboten en Verschoren zelf heeft een motorboot, waarmee hij mensen wegbrengt, die in de Biesbos moeten wezen. Soms ook komen bezoekers mee met de motorboot van de post of van de politie.

Als ze het bootje zien, komt Verschoren zelf naar buiten. Hij helpt Vader om aan te leggen, en hij bromt iets van „gekkenwerk, met dit weer”. Vader lacht een beetje. Hij trekt Adrie aan haar blonde vlechtje, en hij zegt: „Nou jongens . . . jullie bént er. Maar ik wacht niet, tot de kerk is afgelopen, want de rivier zit al vol ijsschollen. Ik ga terug naar huis. Jullie moet hier maar blijven slapen vannacht. Morgenvroeg haal ik jullie wel op aan de polder, want ik ben bang, dat ik niet tot hier zal kunnen komen. Laten we afspreken . . . hoe zit het met het tij . . . ik ben om tien uur bij de polder . . .” Vader ziet wel, dat Piet verdrietig is. Maar hij durft het werkelijk niet aan, om een paar uur in het dorp te blijven. Hij tilt Piet nog eens hoog in de lucht, die sterke Vader. Hij zegt: „Nou m’n manneke, veel plezier. Goed luisteren, hoor, dan kun je me morgen alles vertellen!” Dan gaat hij met Verschoren naar binnen, want vrouw Verschoren is in de deur komen staan, en ze heeft geroepen dat de koffie klaar was. Als Vader ook goesting had in een bakske . . . Natuurlijk had Vader trek in koffie. De kinderen lopen over de kade naar het dorp. Het wordt al schemerig. Dat is zo écht. Bij de sluis staat een hele troep jongens. Ze lopen al over het ijs. Van Driesen, de veldwachter, komt ze weggagen. Bij de sluis is het ijs veel te gevaarlijk. Hij kijkt boos, en de schoolkinderen zijn bang voor hem. Toch meent hij het niet zo kwaad. Hij roept: „Morgen kun je schaatsen op de vaart!” Nu juichen alle kinderen. De meisjes lopen op een lange rij. Ze geven elkaar een arm. De jongens slenteren er achter. Daar komen warempel de grote mensen ook al! Ze gaan allemaal naar de kerk, en ze willen vroeg wezen om vooraan te kunnen zitten, dichtbij de mooie boom, bij de kaarsjes.

„Laten wij óók voortmaken,” roept Piet.

„Nee, dat hoeft niet . . . wij zitten tóch vooraan. Jij misschien wel op de eerste rij, omdat je zo klein bent,” zegt Sjaan, zijn buurman in school. „Wij gaan eerst naar de kamer áchter de kerk, en dan moeten we in een lange optocht de kerk binnen . . .”

Het is, zoals Sjaan gezegd heeft. In de consistoriekamer is mevrouw van de dominee. Die zet ze twee aan twee in een rij. Betsy Schipper speldt alle kinderen een mooi takje hulst op. Nu moeten ze wachten tot de koster komt waarschuwen, dat ze naar binnen mogen. Het duurt zo lang! Ze staan te trappelen van verlangen. Dáár horen ze het orgel. Nu zingen de grote mensen . . . de deur gaat open, de koster wenkt. Piet staat helemaal vóóraan in de rij. Hij heeft Keeske Bijmans stijf bij de hand. Daar gaan ze! Ze lopen vlak langs de boom. Piet zou met zijn hand aan de zilveren ballen kunnen komen, die er in hangen. De mensen zingen. Meester van school wijst ze stil, waar ze moeten gaan zitten. Nog steeds houdt Pieter Keeske’s hand vast. Hij is in de kerk! Hij is wérkelijk, heus op het Kerstfeest! Hij zit op het állermooiste plekje, vlakbij de kerstboom. Iemand kietelt hem even, in het voorbijgaan, in zijn halsje. Dat is Adrie.

Het is precies als met een heerlijke droom. Het feest is zo gauw voorbij! De